

Amidah (Bakashos): Unburdening Ourselves

I. Thirteen Middle Berachos or One Very Long Beracha?

1. תלמוד בבלי - מסכת ברכות דף לד עמוד א

אמר רבי חנינא: ראשונות - דומה לעבד שמסדר שבח לפני רבו, אמצעיות - דומה לעבד שמבקש פרס מרבו, אחרונות - דומה לעבד שקבל פרס מרבו ונפטר והולך לו.

2. תלמוד בבלי - מסכת ברכות דף לד עמוד א

אמר רב הונא טעה בשלש ראשונות חוזר לראש, באמצעיות חוזר לאתה חונן, באחרונות חוזר לעבודה...מתיב רב ששת מהיכן הוא חוזר מתחלת הברכה שטעה זה, תיובתא דרב הונא! אמר לך רב הונא: אמצעיות - כולו חדא ברכתא נינהו.

3. תלמוד בבלי - מסכת ברכות דף כח עמוד ב-דף כט עמוד א

משנה. רבן גמליאל אומר: בכל יום ויום מתפלל אדם שמנה עשרה. רבי יהושע אומר: מעין שמונה עשרה. רבי עקיבא אומר: אם שגורה תפלתו בפיו - מתפלל שמונה עשרה, ואם לאו - מעין שמונה עשרה...

גמרא. מאי מעין שמנה עשרה? רב אמר: מעין כל ברכה וברכה, ושמואל אמר: הביננו ה' אלקינו לדעת דרכיך, ומול את לבבנו ליראתך, ותסלח לנו להיות גאולים, ורחקנו ממכאובינו, ודשננו בנאות ארצך, ונפוצותינו מארבע תקבץ, והתועים על דעתך ישפטו, ועל הרשעים תניף ידך, וישמחו צדיקים בבנין עירך ובתקון היכלך ובצמיחת קרן לדוד עבדך ובעריכת נר לבן ישי משיחך, טרם נקרא אתה תענה, ברוך אתה ה' שומע תפלה.

לייט עלה אביי אמאן דמצלי הביננו (לפי שמדלג הברכות וכוללן בברכה אחת - רש"י)

4. תוספות - שם

והכי קי"ל. ויש ספרים דמסיק הני מילי במתא אבל בדרך שרי, כדמשמע במכילתין גבי רבי יוסי וכו'

5. שולחן ערוך - אורח חיים סימן קי סעיף א

בשעת הדחק כגון שהוא בדרך או עומד במקום טרוד וירא שיפסיקוהו או שלא יוכל להתפלל בכוונה תפלה ארוכה, מתפלל אחר ג' ראשונות הביננו, ואומר אחריה ג' אחרונות. וצריך לאמרם מעומד; כשיגיע לביתו א"צ לחזור ולהתפלל

6. ערוך השולחן - אורח חיים סימן קי סעיף ו

אמנם בזמנינו לא שמענו מעולם מי שיתפלל הביננו. והטעם פשוט דבשלמא בימיהם שהיו מכוונים הרבה בתפלה תקנו הביננו לפעמים כשלא יוכל לכוין אבל האידנא בלא"ה אין אנו מכוונים כל כך כמ"ש כמה פעמים א"כ למה לנו הביננו [ומהנכון היה להרגיל לאנשי חיל שנחוצים לעבודתם להתפלל הביננו]:

7. תלמוד בבלי - מסכת עבודה זרה דף ח עמוד א

שואל אדם צרכיו בשומע תפלה

8. תוספות - מסכת ברכות דף כט עמוד א

ודוקא צרכיו כגון שיש לו חולה בתוך ביתו או שצריך שדהו מים שהוא מעין תפלה, וכן שאלה, אבל הזכרה והבדלה ושאר שבחים אסור שאינה מעין שומע תפלה

9. בית אלוקים (להמבי"ט) - שער התפילה פרק ג

ואפילו המבינים אי אפשר שיוכלו לכיין בכל עת שמתפללים. ולכן אנו אומרים בסוף הברכות האמצעיות שמע קולנו ה' אלקינו וכו'. כי גם שלא כווננו כראוי בתפלתנו. שישמע קול תפלתנו. גם כי הקול הוא בלי כוונה. ובחתימה אנו אומרים כי אתה שומע תפלת כל פה. כלומר אפילו התפלה שהיא מן השפה ולחוץ. שאינה בכוונה. אתה שומע אותה על ידי רחמיך הרבים. כיון שאינם יודעים לכיין בה

II. At the Heart of Tefillah**10. The Rav on Tefillah - p. 6**

Petition (*bakasha*) plays a prominent role in Jewish prayer. While some may downplay its importance and focus instead on praise or thanksgiving, "Judaism not only retained the so-called selfish prayer in its liturgical texts but considered such prayer the central theme of the service."

One need only look to the Bible to know that "petition is the main form of human prayer."...Even the book of *Tehillim*, filled as it is with songs of praise and thanksgiving, has as its essence prayers of petition. "If one would eliminate this aspect, the psalmist would be silenced forever." The requests that we make of God find their fullest expression, however, in the *Shemoneh Esreh*, with the thirteen petitions at its core; it is known in rabbinic literature simply by the name *Tefillah*, for it is the paradigm of prayer.

11. The Rav on Tefillah - p. 221-223

When we examine the formulation of the benedictions, we note that those who arranged the prayer extended the petitions while keeping the celebratory elements (*rinah*) brief. Entreaty is the backbone of *Avodah Shebalev*. One who prays on a weekday and omits one of the nineteen blessings does not fulfill his obligation because he does not enumerate properly the needs of the individual and the needs of the community...

Even the prayers specified for Shabbat and Yom Tov are not devoid of expressions signifying petition and supplication. To be sure, "Shabbat and Yom Tov are not days to cry out" (*Shabbat 12a*), yet we plead to Him to purify our hearts, sanctify us through our performance of mitzvot and study of Torah, and bestow upon us true goodness, the joy of salvation and of a full respite undiluted by grief. The *musaf* prayer is an outpouring of the heart over Israel's exile from its land and an appeal to God for speedy redemption. A mute sadness suffuses the text of *mippenei hatta'enu* ("Because of our sins") in the Yom Tov *musaf*.

There is no prayer without petition and supplication. Halakhah opposed all those outlooks which derive from pantheistic mysticism and which aim to excise entreaty from prayer and to establish worship exclusively on an aesthetic-ecstatic basis of the hymn.

Even though, as noted, prayer requires praise and thanksgiving, nonetheless the vigor and power of prayer derives from petition. Halakha is interested in man's concrete corporeality. It is displeased by the ecstatic separation of soul from body during prayer...The *Amidah* deals with the needs of this world: bodily health, fertility of the earth, sustenance, political needs of the nation in the land, ingathering of the exiles, restoration of judicial autonomy, the perpetuation of Israel's sages, the building of Jerusalem, the restoration of Davidic kingship, etc.

III. Ask, Don't Tell

12. תלמוד בבלי - מסכת ברכות דף כט עמוד ב

משנה. רבי אליעזר אומר: העושה תפלתו קבע אין תפלתו תחנונים

גמרא. מאי קבע? אמר רבי יעקב בר אידי אמר רבי אושעיא: כל שתפלתו דומה עליו כמשוי ורבנן אמרי: כל מי שאינו אומרה בלשון תחנונים (שאומר בנחת כמי שמבקש רחמים על עצמו - רבינו יונה) רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו: כל שאינו יכול לחדש בה דבר. אמר רבי זירא: אנא יכילנא לחדושי בה מילתא, ומסתפינא דלמא מטרידנא.

13. רש"י - שם

כמשוי - והיינו לשון קבע, חוק קבוע הוא עלי להתפלל וצריך אני לצאת ידי חובתי. לחדש בה דבר - בבקשתו, והיינו לשון קבע - כיום כן אתמול כן מחר.

14. רבינו יונה על הרי"ף - מסכת ברכות דף כ עמוד א

ונראה דרבנן מחמירין מצד אחד ומקילין מצד אחר דסבירא להו שאע"פ שדומה עליו כמשוי כיון שאומרה בלשון תחנונים תפלתו תפלה, ומחמירין מצד אחר שאע"פ שלא יתפלל כמי שדומה עליו כמשוי אלא שמתפלל כמי שצריך לו הדבר ביותר אפי' הכי אם אינו אומרה בלשון תחנונים אין תפלתו תפלה דלעולם אזלי אחרי אמירה בלשון תחנונים. ורבי הושעיא היה אומר הפך מזה שלא יתפלל אותו לעולם כמי שתפלתו דומה עליו כמשוי ולא היה חושש לאמרה בלשון תחנונים.

15. שולחן ערוך - אורח חיים סימן צח סעיף ג

יתפלל דרך תחנונים, כרש המבקש בפתח ובנחת, ושלא תראה עליו כמשא ומבקש ליפטר ממנה.

16. משנה ברורה - שם ס"ק ח

המבקש בפתח ובנחת - הוא ענין אחד ור"ל שיאמרה בנחת בלשון תחנונים כמי שמבקש רחמים על עצמו. וישים אל לבו שאין ביד שום נברא מלאך או מזל או כוכב למלאות שאלתו כי אם ברצונו יתברך:

17. ביאור הלכה - שם

מה מאוד צריך האדם לזוהר בזה כי יש כמה פוסקים המצריכין לחזור ולהתפלל מחמת זה, הלא המה הב"ח והא"ר והב"י... וכן הפמ"ג כתב דיש לחוש לחשש ברכה לבטלה. ואין להחמיר דיעבד ועכ"פ לכתחילה מאוד יזהר בזה.

IV. An Avodah in Process

18. רש"י הירש - פרשת וירא פרק כ פסוק ז

התפלה היהודית עומדת בנגוד מוחלט לתפיסה ההמונית של "תפלה". לא השתפכות מבפנים, לא בטוי למה שהלב רוחש כבר אלא: החדרת הלב באותה אמת הניתנת ונקנית לו מהחוץ. אין תפלה אלא "עבודה שבלב", אין "מתפלל" אלא "עובד" על תקנת עצמו, להעלות את לבו למרום פסגת הכרת האמת והחפץ בעבודת ה'.

אילו תפלה היתה רק ביטוי לרחשי הלב, כיצד אפשר היה לקבע לה זמן ונוסח, כיצד אפשר היה להניח, שהצבור כלו על כל פרטיו יהיו חדורים רגש אחד והוגים מחשבה אחת, בזמנים הקבועים מראש. יתר על כן, תפלה שכזאת היא אך למותר. רגשות והגיונות החיים בלבנו כבר, אינם זקוקים עוד לביטוי, פחות מכל זקוקים הם לביטוי קבוע ומנוסח. חויה

עמוקה תמיד מוצאת לה ביטוי, ואם גדולה החוויה ונשגבה עד מאד, הרי היא למעלה מכל ביטוי ולה דומיה תהלה. אמור מעתה: לא באו תפלות הקבע אלא לעורר את הלב ולהחיות בקרבן את אותם ערכי הנצח שעודם צריכים חיזוק ושמירה מעולה. אכן, ניתנה האמת להאמר: חסרון "מצב רוח" לתפלה רק יגדיל את הצורך הנפשי להתפלל, רק יגביר את כחה המציל וערכה הנשגב של אותה "עבודה שבלב" הנעשית על ידי תפלה. "מצב רוח" חסר אינו אלא סימן מובהק לטשטוש אותה רוח שהיא איננה יסוד לתפלה אלא תכליתה ומטרתה הנעלה.

Takeaways:

1. The essence of the middle 13 berachos of *Amidah* is our requests and neediness - not praise
 - a. These are encapsulated by *Shomea Tefillah*, in which we add further personal requests
2. This theme of petition is at the core of the *Amidah*, and is the essence of Jewish prayer (Rav)
3. Therefore, one must pray, not as a fixed burden, but with a tone of entreaty and a sense of need
4. If we don't feel these naturally, the words of the *Bakashos* can help us develop them (R' Hirsch)